

olura D'ARTESA

Núm. Nou
MAIG 1986

QUÈ SERÀ DELS MEUS GERMANS LLOPS
DE LLINATGE?

FULL DE L'ATENEU
L'ARTESÀ

Deu minuts per escriure a gran velocitat el resultat de l'angúnia de la que començo a estar-hi més que fart.

Deu minuts per dibuixar un retall de l'interior d'una motxilla tacada per l'oli del bocata de la bruixa.

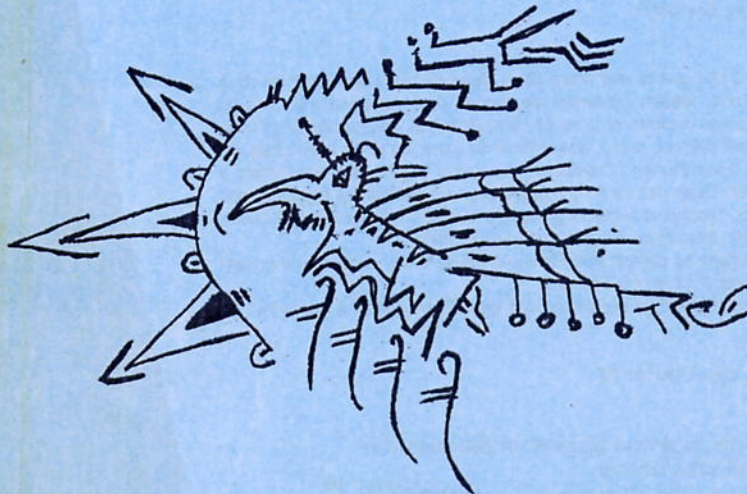
Un encís! Al escriure un assaig més que dubtós, sobre quins seran els cultes preponderats a l'era d'Aquari, he ensopegat i m'he fet molt de mal en un dels dits del peu, que quan et fas gran s'arrossen anormalment. De veritat crec que és culpa de les sabates portades amb una continuïtat absurda.

Deu minuts per adonar-me de la virulència que proporciona l'ús d'una màquina en el procés organitzador de l'espuma creadora.

Deu minuts breus i concisos m'han emmarcat el caos.

Deu minuts esclavitzants m'han fet sentir responsable del bon ús que els hi dedico.

De fet, el que estic sentint per ràdio, el ros que fumo i el dit del peu, que de bon principi ja he explicat que el tinc adolorit, m'han ajudat a prendre consciència no tan sols de les dubtoses qualitats com a picador de tecles, si no que, malgrat tot, visc i per tant fumo, escolto certa música, no tota, tinc extremitats, el que he dit del peu, del dit, el mal i tot això, em suan les mans, tinc ganes d'orinar per una simple qüestió nerviosa de què la cosa anava de deu minuts, em porto vint, he de marxar i començo a fer tard.

Per entendre una mica més, per donar un cop de mà a què tot vagi depresa, col·labora nano. El sistema és un fantasma, segons com no arriba, t'ho juro!

Ens hem hagut de camuflar, com a foragits, no uns quans, no, tots. Perquè no ens aguantaríem les carències. I tapen defectes, les virtuts també se les carreguen. I pel tracte no hi ha volta, ho has de fer amb la sota que t'ha estat factible.

A veure, a qui l'hi agrada això d'anar tibats? M'imagino un xaval, fins i tot el més espabillat, de cop, amb el midó del què en diuen una persona gran, i l'hi veig cara d'horror, de lo pesat que és quan es complica.

Sovint m'he sentit que dramatitzo, perquè em veuen serio, i a cops, encara em queden ganes d'explicar que m'hi han posat, i que jo, mai no n'he tingut de ganes d'ésser con sóc. Ja em diràs, a més, com et poses si no. Pots dir-ho o no, però si per vergonya calles, l'hi hauràs de posar una mica de salsa per a tapar el forat fred i francament és pitjor, prefereixo que em vegis, simplement, per anar depresa.

I segons com, no hi ha manera d'avisar ni d'ensenyar-ho. Ja m'en recordo, ja de pares i mestres. Què lluny estaven de poder comunicar-ho de manera que s'entengués!

Mecanismes anòmals?, què fer?... Defecte ben portat, qualitat! I això deu ser, totes aquestes cares llargues, aquestes corredisses per arribar a temps qui sap a quin nou embolic, deuen ser per a convertir defectes en qualitats. Per entendre una mica més, per a donar un cop de mà a què tot vagi depresa...

O sigui, que ja ho saps, no em vinguis en què no te n'havies donat compte. Punk contra l'imbècil, diuen els «graffitis» al carrer. «Que bien», hi ha qui s'ho proposa! Però no va de dir-ho, va de no ser-ho. I mentretant tothom cuiden la seva maleïda personalitat.

Per entendre una mica més, per donar un cop de mà a què tot vagi depresa. Col·labora nano! El sistema és un fantasma, segons com no arriba, t'ho juro.

La metzina el cridava
amb veu prima
afilada.

Es resistí a abraçar el suggerim
Els hi deia que no.

Encara sóc a temps d'escapar!

FLORIDA, NOVEMBRE 84

T'he estat observant, petit insecte.

La primera notícia que tinc teva, la recordo del primer col·legi en vaig anar. Els lavabos n'eren plens. Si entraves per sorpresa les trobaves, a centenars, totes ensumant els orins dels nens. Ara que et trobo a casa meua, petita i desgarrada, amb la capa de Toledo partida en dos a l'espatlla, m'has fet treure l'estima de l'infància. Et veig, així i tot, una mica despistada. Disculpa, ja sé que estàs sola, no com fa vint-i-cinc anys, que éreu legió. Els temps han canviat, petita mosca geperuda, ara, cadascun és cadascun, mal que pesi a totes les ments benpensants cristianitzades. Malgrat tot m'he prohibit matar-te, encara que, higiènicament parlant, em desprestigies la casa, i més que això, el dormitori, la cort on gemego nocturnament, on m'he estat a punt de morir més de cent vegades, la compartiré amb la bestiola que s'atreveixi a entrar-hi. Què, que t'ha tocat a tu?, deu ésser l'herència de l'Institut Montserrat, d'aquells orinaris mal rentats on éreu dotzenes i dotzenes. M'han recordo perfectament, entràveu per sorpresa i les parets n'eren farcides de capes toledanes partides grotescament a l'espatlla. De vosaltres, petites mosques de col·legi, grotesques i estrafolàries, pel mal portà, de tanta ala i tan poc cos.

Com és que vas tan despistada? Mals temps, noia, et recomano els soterranis de la plaça Urquinaona.

GENER 86

Ajuntament de Barcelona

Al capvespre
he odiat l'estranya llengua
amb què vaig néixer.
Els vestits que m'han donat
el cabell que m'ha crescut
les arrugues de la cara
l'estil de caminar.
Lluny de mi
fora d'estada
soroll i crits.
Obligat pel silenci
declino, claudico a poc a poc
sense plorar.

Si vas fi, nano, res no hauràs de témer, participaràs simplement d'un tramet preparat perquè el visquis.

Si t'hi compromets una mica sabràs fer-hi brollar la pedra en la que fins ara, tan sols has anat ensopegant.

Reconeixeràs el motiu que fins fa poc, en el més gris, restava amagat.

Brillarà per tu, t'assenyalarà el camí com la més evident de les cer-teses.

Et costarà, caldrà vessar-hi bona part del gran interès.

De fet, un cop, dos cops, o mil, poden ser insuficients.

Vols deixar de menjar-me el cap! Estic fart, cada cop que t'agafa el rampell tibetà et poses fastigós, castigues la paciència, fas cas omís de qui està amb tu, del que té ganes de sentir, l'amagues darrera d'un jesuïta de nou tipus. Deixa'm tranquil, canta Hare Krisna, fes-te del Guru.

El primer cop cola, però ara estic cansat, estàs tan malament com tots, però et marques diferència i pretens tenir la clau d'algú que també et falta.

Arenes de Sant Pere
Barcelona, juny del 85

Des d'ahir que et vaig veure quan plegaves de la grua, mentre de la teva granota relluien centenars de taques d'oli, observava la cara de fàstic que vas mostrar-me a través dels prismàtics, vaig pensar en la trista i miserable vida que duïes, que entenia de sobra les teves males llets, les patades a les llaunes i l'assiduitat a aquests tuguris que acostumes a freqüentar. Quan des de lluny t'observava vaig estimar les postures poc delicades, l'escopinada de desgana i les salutacions automàtiques que et despedies dels pringats que fan la mateixa feina.

Des d'ahir he decidit estimar-te calladament, no vull distreure aquest autèntic odi a tot el que t'envolta.

Com tu, també, jo pateixo el racó que m'han obligat a posar-me.

Corders, desembre del 85

El Cutre es la fase siguiente en los supervivientes de las tribus urbanas.

El Cutre debe saber que no hay posibilidad de vuelta atrás, una vez ha incrustado en su carácter los rasgos de dicha cultura.

El Cutre mantiene su estado de vigilia en constante alerta bajo riesgo de perecer en las variadas formas de represión del llamado «sistema».

El Cutre vive en permanente estado de deportación.

El Cutrismo es la manifestación artística de esta obligada forma de vivir.

El Cutre puede optar en dicha subcultura a las diversas posibilidades que ésta ofrece. Nadie, por derecho de cuna, clase, raza, información cultural o lengua, podrá imponer ningún tipo de privilegio.

El Cutre es un espécimen psíquico i emocionalmente distinto de su trato, no puedes esperar proyecciones de fácil interpretación.

El Cutre es un individuo condenado, como tal, se le podrá observar repetidas veces en estado de profunda postración.

El Cutre sabe defender su sensibilidad por encima de las numerosas adversidades que le reporta su actitud.

El Cutrismo nace del último rincón de la verdad.

El Cutre afronta la escasez y la persecución como fenómenos cotidianos.

El Cutre aprende de su implacable existencia las secretas leyes del absoluto.

El Cutrismo se nutre de las experiencias anómalas de la selección natural.

El Cutre sabe que su labor de agitación social no será nunca recompensada.

El Cutrismo se remonta artísticamente al «juglar» y filosóficamente al «Cataro».

El Cutre entiende la cuestión nacional y familiar como fenómenos tribales.

El Cutre, por el alto riesgo en que se encuentra, deberá vigilar su libido y regular prudentemente el consumo de drogas.

El Cutre estará dispuesto al despojo y transtorno personal como medida de resistencia a su azaroso destino.

El Cutre, vitalmente evolucionado, transistoriza el medio; esto es, acelera, agilita y armoniza la sincronidad.

Les fredes monedes
El preu de veure plegats un nombre indeterminat d'agrupacions vivents, energètiques i reunides, relacionables, socialment confabulades psíquica i emocionalment en complicitat.
Les fredes monedes, el preu de sentir-se acompanyat, compra-venda impune de la llei, sagrada quintaessència del perquè fet símbol. Rodò i prim com un tall de llonganissa com les rodanxes dels rellotges suïssos.
Les fredes monedes.
«Maraca» de sons.

JOAN VIVESA

Bar Zurich, novembre del 85